

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jíříka a soudců Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Michala Hájka, Ph.D., ve věci

žalobce: **L. V. H.**

zastoupen advokátem **Mgr. Markem Sedlákem**
sídlem v Brně, Milady Horákové 13

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.05.2023, č. j. MV-68801-3/SO-2023

takto:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 19.05.2023, č. j. MV-68801-3/SO-2023 se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 8. 8. 2018 žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty. Ministerstvo vnitra jako prvostupňový správní orgán žádost žalobce rozhodnutím ze dne 31. 10. 2020, č. j. OAM-31402-47/ZM-2019 zamítlo podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť dospěl k závěru, že pobyt účastníka řízení na území není v zájmu České republiky. Žalobce měl být spojen s jednáním organizované zločinecké skupiny. Žalobce nebyl úspěšný ani s odvoláním. Žalobu proti odvolacímu rozhodnutí žalovaného zdejší soud rozsudkem ze dne 9. 9. 2021, č. j. 51 A 11/2021-48, zamítl. Tento rozsudek spolu s rozhodnutím žalovaného zrušil Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50 (dále také jako „zrušující rozsudek“).
2. Správní orgány při svém rozhodování vycházely z listin podléhajících utajení, jednalo se o utajované informace evidované pod č. j. č. j. V211 – 36/2017 – OAM (Úřad vlády ČR vede pod č. j. V202/2018), č. j. V211 – 21/2017 – OAM, č. j. D153/2019 – OAM, č. j. D154/2019 – OAM, č. j. D181/2019 – OAM a č. j. V89/2020 – OAM. Nejvyšší správní soud v bodě 13 zrušujícího rozsudku dospěl k závěru, že „[p]rotože ministerstvo porušilo povinnost sdělit stěžovateli alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají (§ 36 odst. 3 správního řádu), a protože žalovaná ani krajský soud tuto vadu samy nenapravily, je již jen to důvodem pro zrušení rozhodnutí žalované a napadeného rozsudku.“ Dále se zabýval tím, zda byly skutečnosti uvedené v utajovaných podkladech dostatečně individualizovány a dospěl k závěru, že nikoli. Vedle zcela obecných informací (bod 16 zrušujícího rozsudku) bylo obsahem utajovaných informací i tvrzení, že žalobce je určitým dílčím způsobem spojen s organizovanou zločineckou skupinou, což bylo důvodem pro zamítnutí žalobcoví žádosti, nicméně zde nebylo nic bližšího. „Je třeba přesněji uvést fakta (mimo jiné místní a časové údaje), zdroj a způsob jejich zjištění či ověření, popisující chování, jednání či další činnosti stěžovatele, případně dalších osob. Teprve takto zpracovaná a poskytnutá informace dovolí soudu přezkoumat správnost závěru správních orgánů, že pobyt stěžovatele na území není v zájmu České republiky“. Nejvyšší správní soud následně uzavřel, že „[s]kutková nedostatečnost rozhodnutí (opírající se o fakta ve vztahu ke stěžovateli neindividualizovaná) musí být odstraněna nejspíše vyžádáním doplnění utajované informace.“
3. V dalším řízení rozhodly správní orgány totožně. Žalovaný popsal, že žalobce byl seznámen s obsahem utajovaných informací alespoň v obecné rovině. Popsal, že k závěrům o naplnění rizik ze strany žalobce bylo dospěno „nejprve na základě utajovaných informací č. j. V211-36/2017-OAM, č. j. V211-21/2017-OAM, č. j. D153/2019-OAM a č. j. D154/2019-OAM ve spojení s usnesením vlády České republiky č. 474. Následně byl spisový materiál doplněn o utajované informace vedené pod č. j. D181/2019-OAM a č. j. V89/2020-OAM, pro doplnění kontextu učinil správní orgán I. stupně součástí spisového materiálu také výňatek z výroční zprávy BIS z roku 2018 týkající se terorismu a organizovaného zločinu a informace ze sdělovacích prostředků. Konečně byl spisový materiál doplněn o nově vytvořenou utajovanou informaci č. j. V123/2022-OAM.“

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného k žalobě

4. První námitkou žalobce namítá porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k čemuž cituje jak ze svého odvolání, tak Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

z rozhodnutí jiného cizince č. j. OAM-31549/ZM-2019, se závěrem, že tomuto jinému cizinci správní orgány odůvodnily konkrétní registraci k podání žádosti, ke které měl údajně využít služeb organizované zločinecké skupiny. Žádné takové konkrétní informace, seznámení, nebylo žalobci dáno; správní orgány neuvedly žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by umožnily určit kdy a k čemu konkrétně měly být tyto služby žalobcem údajně využity, neuvedly informace o konkrétním řízení, ve kterém měl údajně využít služeb organizované zločinecké skupiny. To znemožňuje žalobci účinnou obranu.

5. Na druhém místě žalobce namítá, že správní orgány přesvědčivost a věrohodnost utajovaných informací opírají především o jejich zdroj, což hodnotí žalobce jako nedostatečné, neboť správní orgány jsou dle jeho názoru povinny poskytnuté informace samy kriticky hodnotit, jsou povinny hodnotit věrohodnost utajovaných informací (srov. rozsudky týkající se „kvality“ utajovaných informací Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, sp. zn. 7 As 31/2011, 30. 1. 2014, sp. zn. 4 As 108/2013. Žalobce rovněž namítá, že tento zdroj nebyl konkretizován a žalobce se tak k věrohodnosti zdroje nemůže vyjádřit. O utajovaných informacích byly správní orgány dle žalobce povinny poskytnout veškeré možné zveřejnitelné údaje jako např. zdroj. Není např. nutno zatajovat informace získané nahlédnutím do trestního spisu.
6. V části třetí žalobce cituje z prvostupňového rozhodnutí a uvádí, že z citovaného plyne, že žalobce měl údajně služeb organizované zločinecké skupiny využít k získání pobytového oprávnění nikoli ohledně nyní řešené žádosti v roce 2019, ale dříve. Správní orgány měly dle žalobce označit konkrétní registraci, ke které měl žalobce takových služeb využít. Důvod proč tak nečiní není uveden a v tomto směru je prvostupňové správní rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nelze akceptovat, že správní orgány tvrdí, že žalobce ví, co udělal, ale v rozhodnutí neuvedou, co měl žalobce udělat. To znemožňuje obranu žalobce, který se nemůže vyjádřit, zda konkrétní registrace/služby využil, zda se registroval sám nebo zda se vůbec registrace týká jeho osoby.
7. V části čtvrté žalobce brojí proti aplikaci usnesení vlády č. 474, neboť se v jeho případě jedná o nepřípustnou retroaktivní aplikaci, když svoji žádost podal před vydáním tohoto usnesení. Usnesení vlády se přitom ani nezabývá bezpečnostními riziky spojenými s přílivem nekvalifikované pracovní síly v souvislosti s organizovaným zločinem. Kvóty, nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a 556/2020 Sb., byly rovněž vydány až následovně a na žalobce se nemohou vztahovat, nadto jsou zcela neodůvodněné, netransparentní, a tedy i protiústavní.
8. Závěrem žalobce namítá, že mu nebyly v průběhu celého řízení sděleny žádné skutečnosti, byť jen v obecné rovině, žádná podstata důvodů, které plynou z utajovaných informací, které vedly k zamítnutí jeho žádosti a žalobce se proto v průběhu celého řízení nemohl účinně bránit.
9. Žalobce navrhuje provést jako důkaz všechny utajované informace; namítá, že § 172 odst. 9 zákona o pobytu cizinců je v rozporu s § 45 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť ten na rozdíl jiných ustanovení nestanovuje, že by jiný zákon mohl stanovit jinak, proto je na místě postupovat dle § 45 odst. 4 s. ř. s.
10. **Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25. 7. 2023** odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky v zásadě korespondují s odvolacími námitkami.

III. Replika žalobce a další postup soudu

11. V replice ze dne 4. 8. 2023 žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2023, č. j. 14 A 26/2023-33 a dále soudu sdělil údajné zrušení utajení některých informací, k čemuž požádal, aby do nich mohl nahlédnout, neboť omezení § 172 odst. 9 zákona o pobytu cizinců se již neaplikuje.
12. Krajský soud u původce informací ověřil trvání stupně utajení a výsledek svých jistění žalobci přeposlal, včetně listiny, u které stupeň utajení pominul a která byla v minulosti evidována pod č. j. D181/2019-OAM. Žalobci bylo rovněž sděleno, že u zbývajících listin režim utajení trvá.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Krajský soud dále vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeném ve zrušujícím rozsudku.
14. Soud rozhodl bez jednání postupem dle § 76 s. ř. s, přičemž současně s rozhodnutím bez jednání vyjádřili účastníci souhlas (§ 51 s. ř. s.).
15. Žaloba je důvodná.
16. Jakkoli žalobce formuluje své žalobní body jiným způsobem, uplatněná argumentace ve svém jádru míří k hodnocení toho, zda správní orgány splnily svoji povinnost sdělit žalobci alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají a dále to, zda jsou skutečnosti uvedené v utajovaných podkladech dostatečně individualizovány. Ostatně právě nenaplnění těchto dvou okruhů zkoumaných otázek tvořilo nosné důvody zrušujícího rozsudku.
17. Uplatněné žalobní body, stejně jako podoba a rozsah odůvodnění správních rozhodnutí v této věci, včetně sdělitelného obsahu utajovaných informací, odpovídá jiným věcem řešeným před správními soudy, ve kterých jsou cizinci v obdobné situaci jako žalobce zastoupeny totožným právním zástupcem. Příkladem lze uvést rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2024, č. j. 57 A 11/2023-45, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2024, č. j. 17 A 82/2023-37, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2023, č. j. 14 A 26/2023-33. Správní soudy v těchto případech přistoupily ke zrušení rozhodnutí žalovaného, a to především z důvodu nenaplnění předpokladu dostatečné individualizace skutečností uvedených v utajovaných podkladech. Proti prvním dvou uváděným rozsudkům podal žalovaný kasační stížnosti, o kterých nebylo doposud Nejvyšším správním soudem rozhodnuto; proti poslednímu uváděnému rozsudku nebyla kasační stížnost podána. Krajský soud v této velice skutkově a právně obdobné věci neshledal důvod pro to, aby se vůči závěrům uvedených správních soudů jakkoli vymezoval.
18. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*

19. Podle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona platí, že dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže *pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
20. Jak popsal Nejvyšší správní soud, původní utajované informace neposkytovaly dostatečnou podporu pro závěr, že pobyt žalobce na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání není v zájmu České republiky pro hrozbu spočívající v bezpečnostních rizicích. Pro nedostatek individualizace původních utajovaných informací tak Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku uvedl, že bude nutno vyžádat doplnění utajované informace. Jednotlivé utajované informace má krajský soud k dispozici a s jejich obsahem se seznámil. Úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, Sb. NSS 3667/2018).
21. Správní orgány nyní nově obstaraly utajované informace tak, jak popsal krajský soud již výše. V případě informace č. j. D181/2019-OAM krajský soud k replice žalobce zjistil, že tato listina již nadále nepodléhá utajení. K žádosti žalobce mu byla tato listina poskytnuta; jedná se o sdělení čísla jednací NCOZ.
22. Zbývá proto zaměřit se na utajované informace evidované pod č. j. V89/2020-OAM a V123/2022-OAM. Za stěžejní správní orgány považovaly druhou z uvedených informací, přičemž první uváděná obsahu druhé informace odpovídá. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí popsal, že z této informace vyplývá, že *„účastník řízení využil služeb organizované zločinecké skupiny, která zajišťovala neoprávněné přihlášení k termínu pro podání žádosti o pobytové oprávnění v České republice u velvyslanectví České republiky v X. Informace konkretizuje časové období, ve kterém účastník řízení těchto, nikoli bezplatných, služeb využil a obsahuje údaje o zdroji, ze kterého byla tato informace získána, který správní orgán považuje za důvěryhodný.“* K tomu žalovaný doplnil, že jakékoli další informace nelze poskytnout, neboť by tím byl zmařen účel utajení.
23. Co do věcné podstaty informace se jedná o informace týkající se trestné činnosti organizované zločinecké skupiny manipulující s registracemi v systému Visapoint a navazujícím objednávacím systémem. Jakkoli se v rámci této informace objevuje jméno žalobce, jeho datum narození, číslo jeho pasu a je rovněž i identifikováno samotné řízení/žádost, nárokům kladeným Nejvyšším správním soudem tak, jak se podanou žalobou domáhá i žalobce, ani tato informace ve spojení s dalšími nedosahuje.
24. Uvedené údaje žalobce svědčí tomu, že organizovaná zločinecká skupina byla určitým způsobem do procesu podávání minulé (ve správních rozhodnutích neidentifikované) žádosti žalobce o pobytové oprávnění zapojena, požadavkům Nejvyššího správního soudu však tyto skutečnosti nevyhovují. Není ani zřejmé, zda to byl osobně sám žalobce, kdo by vědomě služeb této organizace využil. Jak již krajský soud ze zrušujícího rozsudku citoval, *„[j]e třeba přesněji uvést fakta (mimo jiné místní a časové údaje), zdroj a způsob jejich zjištění či ověření, popisující chování, jednání či další činnosti stěžovatele, případně dalších osob. Teprve takto zpracovaná a poskytnutá informace dovolí soudu přezkoumat správnost závěru správních orgánů, že pobyt stěžovatele na území není v zájmu České republiky“.* Tomuto závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány nedostály.
25. Správní orgány samy neidentifikovaly žádost žalobce, k jejímuž podání mělo prostřednictvím organizované zločinecké skupiny dojít, resp. se o takovou identifikaci ani nepokusily, což podrobně popisuje zejména předkládací zpráva prvostupňového správního orgánu, ve které správní orgán popisuje, že mu není *„sice z jeho vlastní úřední činnosti známo,* Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

že by odvolatel podal žádost o vydání pobytového oprávnění u ZÚ X, ovšem to současně neznamená, že takovou žádost ZÚ X v registrovaný termín nedoručil, a ZÚ X ji nevyřídil jako nepřijatelnou nebo ji odmítnul přijmout zcela a vrátil ji zpět. Postup ZÚ X byl v řadě případů napadán žalobami, které nakonec skončili tak, že žalobci vzali žalobu zpět poté, co jejich právní zástupci uzavřeli smír s MZV a ZÚ jim poté v roce 2019 přijal žádosti nové, o nichž se vede řízení nyní. Podle názoru správního orgánu však nebylo nutné tyto informace zjišťovat, neboť obsah utajované informace, čerpá přímo ze zdroje.“ Mínil-li správní orgán tím, že obsah utajované informace čerpá přímo ze zdroje, to, že tato informace je v utajovaných informacích uvedena, pak ano. V informaci V89/2020-OAM je uvedena sp. zn. řízení a datum zahájení, v případě informace V123/2022-OAM je rovněž datum žádosti uvedeno spolu s číslem pasu žalobce. Tyto datace, byť se může jednat o písařskou chybu, spolu však nekorespondují.

26. Uvedeným skutečností poté odpovídá i úroveň toho, jakým způsobem byl žalobce seznámen alespoň s podstatou důvodů zamítnutí žádosti tak, aby mu bylo umožněno účinně se proti rozhodnutí bránit. I v tomto směru jsou námitky žalobce důvodné.
27. Jak shrnul Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 29. 2. 2024, č. j. 17 A 82/2023-37, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2023, č. j. 10 Azs 284/2021-55, k otázce minimálního standardu odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu, pokud se opírají o skutečnosti, které jsou předmětem utajení. Dle tohoto rozsudku „řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty není rozhodováním o právním nároku ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Navzdory neexistenci právního nároku však musí být rozhodování o těchto žádostech prosto svévole a podmínky pro projednávání takových žádostí mají být férové. Účastník řízení (žadatel) tedy má právo na to, aby mu správní orgán sdělil alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, Sb. NSS 4328/2022). Nejvyšší správní soud přitom zdůraznil, že „povinnost správního orgánu podle § 36 odst. 3 správního řádu míří na sdělení nějakých ‚skutečností‘, byť v obecné rovině, nikoli jen na sdělení předběžného právního hodnocení“ a že žadatel musí být informován o podstatě důvodů, které jsou základem pro rozhodnutí, způsobem, který náležitě zohlední „zachování důvěrnosti důkazů“.
28. Prvostupňový správní orgán v záznamu do spisu ze dne 19. 8. 2022, č. j. OAM-31402-56/ZM-2019 uvedl pouze to, že „[v]e vztahu k účastníkovi řízení z utajovaných informací vyplývá, že využil služeb organizované zločinecké skupiny, která zajišťovala neoprávněné přihlášení k termínu pro podání žádosti o pobytové oprávnění a zajištění podkladů pro vyřízení žádosti. Dále utajované informace popisují detailně fungování této zločinecké organizace a také rizika, které takto organizovaná migrace s sebou nese.“
29. To minimálně ve vztahu k žalobcem namítané absenci sdělení konkrétní žádosti, její datace, kdy měl žalobce takových sužeb využít, skutečně nemůže obstát, přičemž doplnění dokazování v tomto směru, sdělení této informace, se žalobce v rámci svých vyjádření výslovně domáhal. Jak popsal i Městský soud v Praze v již zmiňovaném rozsudku č. j. 17 A 82/2023-37, „správní orgány nesdělením konkrétnějších informací o řízení, v němž měl žalobce využít služeb organizované zločinecké skupiny, nepřipustně omezily žalobce v možnostech obrany proti zamítnutí žádosti nad rámec zákonných požadavků na ochranu utajovaných informací. Procesní omezení žalobce bylo nepřiměřené ve vztahu k účelu utajení, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalších ústavně aprobovaných zájmů.“ (bod 26). Nic nebránilo tomu, aby správní orgány alespoň rámcově upřesnily, kdy měl žalobce využít služeb organizované zločinecké skupiny tak, aby žalobci byla dána možnost náležité obrany vůči tvrzením o jeho sepětí se zločineckou skupinou.

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

30. Naopak jako nedůvodné hodnotí krajský soud námitky žalobce týkající se toho, že správní orgán I. stupně nedostatečně hodnotil důvěryhodnost utajovaných informací, neboť k takovému zhodnocení dle žalobce nepostačuje pouze zhodnotit věrohodnost zdroje. Správní orgány se však neomezily pouze na hodnocení zdroje. Možnosti správních orgánů podrobněji rozepisovat své úvahy v odůvodnění rozhodnutí je omezena; v absenci bližší identifikace zdroje informací nelze bez dalšího spatřovat vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť je v souladu s účelem utajení daných informací.
31. Ohledně vztahu § 172 odst. 9 zákona o pobytu cizinců a § 45 odst. 4 s. ř. s. nelze závěrům žalobce přisvědčit, neboť § 172 odst. 9 zákona o pobytu cizinců je k § 45 s. ř. s. ve vztahu speciality, proto je z něho v tomto řízení vycházeno.
32. Co se týče zbývajících námitky, krajský soud odkazuje na uváděný rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 17 A 82/2023-37, bod 28, s jehož posouzením se ztotožňuje. „K námitce, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb., č. 556/2020 Sb. ani usnesení vlády č. 474/2018 nelze aplikovat na posuzovanou věc soud uvádí, že dané akty nebyly správními orgány aplikovány jakožto právní předpisy. Správní orgány se jimi snažily prokázat své tvrzení, že pobyt žalobce na území České republiky není v zájmu České republiky. Z pohledu soudu jde o argumenty, které ilustrují postoj českého státu k migraci z (X) a svědčí o záměru vlády České republiky omezovat migraci nekvalifikovaných nebo méně kvalifikovaných pracovních sil do České republiky. Soud nezpochybňuje právo vlády řídit migrační politiku státu. Soud má ovšem zároveň za to, že jde o podklady, které jsou samy o sobě nezpůsobilé k učinění závěru, že je pobyt žalobce na území proti zájmu České republiky. K tomuto závěru by mohly vést pouze konkrétní informace vztažené k osobě žadatele o pobytové oprávnění, k čemuž v případě žalobce doposud nedošlo.“

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů sestávající v první řadě ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, dále z odměny advokáta za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), tj. ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů za vypracování repliky, neboť pro posouzení věci nepřináší nic podstatného; soud ji proto nepovažuje za účelně vynaložený náklad. Dále žalobci náleží režijní paušál dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce je plátcem DPH, náleží žalobci dále částka odpovídající sazbě daně ve výši 21 %, vypočtená z odměny za zastupování. Celkem tedy žalobci náleží náhrada ve výši 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 18. září 2024

Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jiřík, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.